

UTOLSÓ ELŐADÁS

**korszerűtlenség két felvonásban, 20-25 jelenetben,
idősebbeknek dráma, fiatalabbaknak ismeretterjesztő előadás**

(A leírt szöveget a színészek saját szavaik szerint mondják, hiszen ezek itt az én szavaim, márpedig a színpadon nem én mondom el. A pátoszt viszont őrizték meg, mert azt a „nem idevalóságot” jelzi, aminek a másokban való felismerése a férfi és nő egymásra találásának titka. Ha egy-egy jelenetben történetekkel kapcsolatban a szereplőknek más személyes élményük van, úgy aszerint alakítsák. Ha egy jelenet a szereplők bármelyike alkatától, felfogásától idegen, hagyják ki. Jusson öröm a rendezőnek is; a leírtaknál jobb, odaillőbb jelenet beilleszthető! Mivel a nézőket nem szabad megfosztani a tapsolás örömétől, erre a XIV. és XVII. jelenetben biztosítunk lehetőséget.)

Szereplők

Férfi

Nő

Gyermekek

Tűzoltó

Rendező

Kellékes

Súgó

Zongorista

Büfésnő

Sminkes

Videós

Ügyelő

Titkárnő

Jegyszedő

(valamennyien a színházbeli valódiak)

Vacsoravendégek, tüntetők, zsokék, hippik, rövidtávfutók és sokan mások.

(a fentiek, mint statiszták)

Ha a rendező kellőképpen empatikus (egy rendező bizonyára az), biztosan talál szerepet a ruhatárosnak, díszletmunkásnak, világosítónak, a színház öreg mindenesének (minden színházban kell legyen ilyen), ha nem talál, hát írjon nekik jelenetet!

ELŐJÁTÉK

Függöny előtt egy már-már középkorú nő és egy idős férfi sétálgatnak, beszélgetnek.

NŐ. Mondja, hogy kell drámát írni?

FÉRFI. Roppant egyszerű, amit nem mondanak, azt dőlt betűvel.

NŐ. Ennyi?

FÉRFI. Nagyjából. Kell még hozzá antré, abgang, mellékszereplőnek tapsjelenet, felvonásvég, ilyesmi. És persze nyitójelenet.

Függöny fel, társaság, mindenki áll, várnak valamire (vacsora kezdetére), háttérzene Charpentier: Messe de minuit Kyrie tétele, társalgásfoszlányok**.*

- Igaz, hogy majomvelőleves az előétel?

- A szabadság valami? A boldogság valami!

- Gyerekhang. A lábujjunk össze fog nőni?

- Tűzveszélyes tevékenység végzését előzetes írásbeli engedély alapján, az arra kioktatott személy.

- A tejszínnek nem tud ellenállni.

- Háromszor fogja a kezét a szájához kapni? - Lehet, hogy csak kétszer.

- Én lépcsőzöm. Ha lent a lift, akkor is.

- Táncolni, dalolni se szégyell.

- Ismeri a helyet, ismeri a citromot? Sötét lomb közt narancs zörög, mirtusz lányt, babér férfit koszorúz.

- Maga tényleg író?

A társaságból kiválik a függöny előtti jelenetben látott férfi és nő, lesétálnak a színpadról, helyet foglalnak a színpad előtt, a középső járáson elhelyezett, a közönséggel szembe fordított két zsöllyeszéken (vagy a színház adottságaitól függően hasonló módon elrendezett, színpad előtti, alatti, a nézőtér minden pontjáról látható – akár a zsöllye első sorát lefedő előszínpadon felállított – ülőalkalmatosságon), a színpadi hangfoszlányok, a mozgás, a zene elcsitulnak, a színpad sötétbe borul, kiürül.

FÉRFI. Olvasta a Boldog hentes feleségét? Kiváló munka, ott írják, hogy ízletes étel csak boldog állatból, növényből készíthető. Hát ez a színművel is valahogy így van.

NŐ. Ne vigye félre a témát, én magára vagyok kíváncsi.

FÉRFI. Biztos maga abban? Mért nem magához valóval kezd?

NŐ. Mert maga érdekel, kezdje már!

* [A mellékelt hanglemezen: Kyrie.](#)

** Az első három a zenekari előjátékra, a többi a zenekari utójátékra időzítve.

I. JELENET

FÉRFI. A keresztelőt lakáson tartották, behúzott függönyök mögött, akkoriban így volt szokásban, s képzelje, amikor a szertartás odaért, hogy a szülők keresztet rajzolnak a gyermek homlokára,

Felmennek a színpadra, a férfi hátradől, a nő hátulról átkarolja, a férfi feje a nő bal vállán, a nő jobb kezével előrenyúl, keresztet rajzol a homlokára, a férfi hirtelen beleharap a nő ujjába, az felsikolt, kezét elrántja, ijedtében kis híján elejti a rajta nyugvó férfit. Helyükre térnek.

NŐ. Milyen idős volt akkor?

FÉRFI. Egy hónapos.

NŐ. De hiszen nem is lehetett foga!

FÉRFI. Kellett hogy legyen, anyám így mesélte, megharaptam az ujját, nyilván így is volt, aligha a szertartás ellen lehetett kifogásom, inkább a reggeli időpont, azóta is morcosan kelek.

NŐ. Az én szemem reggel kipattan, friss vagyok, gyorsan lemosdok, a reggeli kávé mellett összeírom a napi teendőket, teli vagyok energiával, egyébként nem vagyok megkeresztelve, de majdnem.

A férfi indul a színpadra, a nő rövid megfontolás után követi.

NŐ. Apu, eljössz a keresztelőmre?

FÉRFI. Micsodádra, mi ez a hülyeség?

NŐ. A templomban mondták, felnőtteknek is lehet.

FÉRFI. Hogy kerültél te oda?

NŐ. Barátnőm vitt el.

FÉRFI. Na ide figyelj, az, hogy ez te barátnőd hova jár, mit csinál, engem nem érdekel, de te, amíg az én kenyeremet eszed, azt csinálod, amit én mondok.

Visszaülnek a helyükre.

NŐ. Ekkor határoztam el, hogy elköltözöm otthonról, az egyetem mellett felszolgáltam egy kávézóban, meglett az albérlet, a templom, a keresztelő közben elfelejtődött.

FÉRFI. Nem kell túlmagyarázni.

II. JELENET

FÉRFI. A Krúdy utca kettőben laktunk, miénk volt az első emelet utcai front, persze társbérlőkkel, az ablakok a Mikszáth térre néztek, a nappali foteljének köríves karfája volt kedvenc játszóhelyem, belső oldalán gurigattam szabadonfutó kisautómat, s vágytam a lendkerekest. Tudja egyáltalán mi az: társbérlő, szabadonfutó, lendkerekes?

A nő serkentené a tempót, erre tesz is jelzést, a férfi érti.

FÉRFI. Szóval aznap, október huszonharmadikán délután a szabadonfutóért mentem, a játékaim a zongora alatt voltak, bemásztam, megfogtam, fölálltam, fejemet iszonyúan bevertem, a zongora zengett, én ordítottam. Most képzelje, ugyanezt ugyanígy, minden nap! Már akkor se tanultam a magam kárából.

A nő türelmét veszteni készül, a férfi összekapja magát.

FÉRFI. Tehát éppen gurigattam, amikor két utcával odébb eldőrdültek az első lövések. Ági mama, nagyanyám az ablakhoz lépett, lent az utcán egész embertömeget látott a Rádió felé vonulni, kiszaladt a spájzba, kitekerte a csomagolópapírba burkolt zászlót.

A színpad kivilágosodik, a szereplők felsétálnak, elhelyezkednek, a nő derékig kilóg az ablakon, kezében a zászlórúd végével, lelkesen lenget, a férfi rémülködik.

FÉRFI. (Ági mama férje). Ágicám, mit csinálsz, itt lőnek!

Visszasietnek a színpad előtti (búvó)helyükre, de nem ülnek le.

FÉRFI. Apám, Laci, reflexeimet tőle örököltem, fogott egy konyhakést és lerohant az utcára. Mindketten gyorsan vissza a színpadra, a férfi egy késsel hadonászik a tömegben.

FÉRFI. (Laci). Éljen a forradalom!

TÜNTETŐK. Mit akar azzal a késsel! Megbolondult, miket beszél! Hívja valaki a mentőket! *Ismét a szokott zugban.*

FÉRFI. A mentők apámtól elkérték a kést, beszállították a Lipótra, itt egy ideig kezelgették, azután átszállították a Markóba, az ítélet: életfogytiglan, az indoklás: fegyveresen vett részt az ellenforradalomban. Amnesztia, szabadulás, alkoholizmus, elbutulás, látja, ez is egy magyar pályafutás: tíz perccel hamarabb lett forradalmár, mint a többiek.

NŐ. Ha megengedi, mi a Városmajor fölött, a Bíró utcában laktunk egy villában, nagymamám visszaigényelte, visszakapta, egyébként a „társbérlő” megvan, szerencsére közben kimentek Amerikába, a nagyit a sokéves jogi herce-hurca kikészítette, meg a kor, kilencven fele járt, mindig motyogott valamit az aranyakról, én is szék mellett szerettem játszani, tolószékéhez hordtam a bababútort, szerencsére nem a zongora alatt tároltuk.

Színpadon. A nő tolószékben motyog.

NŐ. Az aranyak a Horánszkyék felőli harmadik fenyő tövében.

A nő kiugrik a tolószékből, négykézlábra ereszkedik, babákat bútoroz, hirtelen visszapattan a tolószékbe.

NŐ. Az aranyak a Karmanóczkyék felől a járda alatt.

Színpad elsötétül, férfi, nő a szokott helyen.

NŐ. Rövid voltam, nők lényegre törőbbek.

FÉRFI. És meglett?

NŐ. Meg. Egy befőttes üvegben. Egyébként a Pálffyék kerítése alatt, nagymama ezt is perelte, fél méterrel beljebb húzták az új kerítést, de a földhivatali helyszínrajzot a bíróság nem találta elég pontosnak.

FÉRFI. Hány éves volt kegyed az ásáskor?

NŐ. Hat-hét?

FÉRFI. S mennyi idő telt el azóta?

NŐ. Harminchat. Na jó, negyven.

FÉRFI. Ötvenet közelít, igazán fiatalos.

NŐ. *Toppant.* Nem szeretem, ha zavarba hoznak! Negyvenhárom éves, elvált, egy felnőtt fiúgyermek, van kifogása?

III. JELENET

FÉRFI. Engedelmeivel folytatnám. Ott tartottunk, hogy

NŐ. Ahol megtaláltam az aranyakat, meg hány éves vagyok. *Zokog.*

FÉRFI. Bocsásson meg, nem indiszkréció, csak apró kajánság volt, így is, úgy is lányom lehetne, hadd folytatom, életemben három pofont kaptam, mindért hálás vagyok.

Színpadon.

FÉRFI. Édesanyáddal tiszteletlenül beszéltél?

Önmagával szembe fordul, kis híján elesik.

NŐ. Idehoztad azt a nőt?

A pofont a férfi dacosan túri, a nő helyére áll.

FÉRFI. Djokument?

A férfi az iméntivel szembe helyezkedik.

FÉRFI. Ha ennyire érdekel, nesze bazmeg. *Elesik.*

Ismét a székből.

FÉRFI. Az elsőt apámtól kaptam, a másodikat anyámtól, a harmadikat egy szovjet tisztól a székesfehérvári vasútállomáson, úgy látszik, értette a bazmeget. De a harmadikról jut eszembe, ezt el kell mondjam, a lóversenypályán szigorú rend uralkodott, a Mesternek tekintélye volt, két fenyítés létezett, a pofon és figyeljen,

Színpad, zsokéruhás emberek, a férfi is köztük (nem szükséges átöltöznie), valamint a Mester, sűrű öltönyben, micisapkában.

FÉRFI. Mester, én végig követtem a lovaglási utasítást, starttól élre állni, korláthoz behúzódni, Zolit a célegyenesben belülről elengedni, megcsináltam, de senki nem jött velünk, a lovam végig fogva ment, a célban kiengedtem, orrhosszal nyertem, nem is láttam, melyikünk van elől, igaz, ezzel borult a hármásbefutó.

A Mester int, a férfi lehajol, megmarkolja a karámfát, mögötte a többi zsoké felsorakozik, nekifutásból rúgják seggbe a férfit csizmásan, csattanósan, feje rúgásonként koppan a karámfán. Ismét a székből.

NŐ. Szörnyű lehetett.

FÉRFI. Azt hiszi, téved. Soha életemben nem voltam boldogabb, mint akkoriban.

NŐ. Mondhatom? Életemben két pofont kaptam, valamint két rúgást, mind férjemtől, amikor közöltem, állapotos vagyok.

Színpad, a nő éppen feltápáskodik.

FÉRFI. Ezt nem hiszem el, nem szedted be azt a kúratablettát?

NŐ. Elfogyott, elkalkuláltam.

FÉRFI. Hogy a bűdös francba lehet ezt elkalkulálni?

NŐ. Úgy, hogy a tabletták jó része pocsékba ment, mert neked nem ment!

A nő a pofontól kifekszik, négykézlábra emelkedik.

NŐ. Úgy, hogy nemigen áll fel!

Ekkor érkezik az első rúgás, fejét éri, kitárt karral, hanyatt fekve alél, majd eszmél.

NŐ. Gyereket akarok!

Ekkor következik be a második, hasra célzott rúgás, amely elől a nőnek sikerül elhentesednie, így hátát-farát éri. Újra a széken.

FÉRFI. Kérem, bocsásson meg.

NŐ. Kérem, semmiség.

IV. JELENET

FÉRFI. Tudja, kedves, hogy az emberiség lábujja hamarosan összenő?

NŐ. *Kislányosan.* Nem tudom!

FÉRFI. Adja csak a lábát!

A nő lerúgja cipőjét, lábát a férfi térdére fekteti.

FÉRFI. Mezítláb gondoltam.

NŐ. *Zavarban.* Harisnyanadrág.

Felszalad a sötét színpadra, tesz-vesz, visszajön mezítláb, elfoglalja helyét az iménti pozícióban.

FÉRFI. Jól nézze meg az ujjak csodálatos egymáshoz simulását, idomulását, a nagyujjat kivéve lát valahol rést, tudja a középsőket külön mozgatni? Félreérthetetlen előjelek.

NŐ. Más nem tűnik fel?

A férfi ekkor dőbbsen rá, hogy markolássza a nő lábujjait, elkapja kezét.

FÉRFI. Pardon.

V. JELENET

FÉRFI. Tizenhárom éves koromra felnőttek módján játszottam kanasztát, römit, rablórömit, ezt szerettem leginkább, az asztal beborítva kártyalapokkal, azt teszel velük amit akarsz, jó, néhány szabályt be kell tartani, igazi szellemi kaland. Ha elmaradt egy esti kártyapartner, nekem kellett beállnom a partiba. A nyarakat nagyszüleimmel töltöttem a balatonvilágosi nyaralóban, a nagyházban endékás IBUSZ-vendégek, a kisházban mi, minden este kártyaparti. *Fájós lábát emelgeti.* Csak ezért most ha lehet, nem mennék fel.

NŐ. Szükségtelen, el tudom képzelni. A mi nyaralónk az északi parton, Káptalanfüreden, vörös terméskő, minden nyaraló abból volt, itt történt, hogy... *A férfi lábát masszírozza, a nő ellentmondást nem tűrően int.* Vendég érkezett, a teraszon ölébe vett, s mondta, kislány, tudja-e, hogy

FÉRFI. Muszáj ezt végighallgatnom?

NŐ. Maga csak rosszakra tud gondolni, egészen másról van szó, azt mondta, hogy

FÉRFI. Nem érdekel.

A nő megindul a színpad felé, a férfi kelleetlenül követi, odafent ölébe ülteti a nőt, füléhez hajol, valamit súg. A nő felkerekedik, elégedetten lép le a színpadról, a férfi kullog utána.

FÉRFI. Szóval mit mondott?

NŐ. Azt nem kötöm az orrára.

FÉRFI. Na ebből elég. Ott tartottunk, hogy

NŐ. *Gúnyal.* A rablóröminél.

FÉRFI. Két sértődött ember egyszerre sok.

NŐ. Elfogadom.

FÉRFI. Mondhatnék valamit a szabadságról?

NŐ. Nem. Most én kezdem.

VI. JELENET

NŐ. Kislány koromban hegedültem. *Tokból hegedűt vesz elő, pizzicato elpengeti a már hallott dallam elejét* (ha esetleg tud hegedülni, játssza el).* Iskolai évvárókon mindig én játszottam a szólót. Közben elképzelve... *Hegedűtokkal a kezében végigvonul a színpadon, az emberek megbámulják, utána fordulnak, összesúgnak.* De másképpen alakult. *A férfihez lép, kiveszi a hegedűt tokjából, a férfi hátulról átkarolja, úgy mutatja a hangszer helyes tartását. Lesétálnak a színpadról.* Első hegedűtanárom lett első szeretőm. Nem éreztem erőszaknak, megrontásnak, még büszke is voltam; engem választott. Később kiderült, a többi lány is megvolt. Akkor kezdtem zongorázni.

FÉRFI. El ne mondja!

NŐ. A válás után volt néhány futó kapcsolatam, a fiam közben kiment Amerikába, ottani lányt vett el, voltam kint náluk, egy aranyos kislányuk van, az én nevemet viseli, egy amerikai se tudja rendesen kimondani, a fiam ragaszkodott hozzá, megállapítottak nála valami születési rendellenességet, ami felnőtt korban veszélyessé válhat, azóta orvostól orvosig hurcolják, én, ha jól számolom, két éve nem voltam férfivel.

FÉRFI. Ez hogy jön ide?

NŐ. Úgy, hogy a szabadság szart sem ér. A boldogság ér valamit. Én nőiségem rabja vagyok, voltam is, leszek is. Nem akarok szabad lenni.

* Segítség a [2. kottamellékletben](#).

VII. JELENET

FÉRFI. Feleségemet Erikának hívták, apja munkásőr, anyja spiritiszta, ő maga hippi. Azt hiszi, tréfálok, pedig ez akkoriban elterjedt családmodell volt, tizennyolc évesen jött hozzám.

Míg a színpadra érnek, a nő „hippisre” igazítja magát. Hippetársaság ül a dunaparti lépcsőn, a nézőtérnek háttal, a nő közéjük ül, nyelvöltögetős Rolling Stones-trikóját felhúzza, keblét sütteti a nappal. A férfi odalép, valamit súg, kezét nyújtja, a nő megvonja vállát, kézen fogva andalognak vissza a helyükre.

FÉRFI. Akkor találkoztam először szabad emberrel.

NŐ. Annyira fontos magának a szabadság?

FÉRFI. A legfontosabb. Ettől a lánytól tanultam meg, mi az.

NŐ. Ne mondja! Megosztja velem?

FÉRFI. Szabadság az, ami fontosabb az igazságnál, fontosabb az értelemnél, és fontosabb a szeretetnél.

NŐ. Ejha!

FÉRFI. Persze a belső szabadságra gondolok, a külső szabadság számomra érdektelen.

NŐ. És mi lett a szépreményű házassággal?

FÉRFI. Egy hét után fogta kis motyóját, visszament a Duna-partra. Búcsúzóul megcsókolt, azt mondta „Jó volt veled”.

NŐ. Ebből milyen filozófiai tanulságot szűrt le?

FÉRFI. Kérem, ne gúnyolódjék.

NŐ. Nem gúnyolódok. Én például soha nem voltam szabad, ebből azt tanultam: lázadni csak az tud, aki nem szabad. Ehhez mit szól? Nekem a maga szabadsága túl kényelmes, a maga szabadsága nekem langyos, őszintén válaszoljon, abban a maga fenenagy szabadságában hányszor mondott igent és hányszor nemet? Javasolom, hogy a számlálást a nemekkel kezdje.

A férfi engedelmesen, ujjain számolgat, lassan halad.

FÉRFI. Nyert.

NŐ. Nem azért mondtam.

VIII. JELENET

(A jelenet pirotechnikus bevonását igényli.)

A nő határozottan indul a színpadra, a férfi kérdően magára mutat, a nő nemet int, egyedül megy. Szegényesen berendezett, „hátsó udvari” szoba, konyha, a nő eljátsza amit mond, mintegy a férfinak magyarázva.

NŐ. Születésnapomat így ünnepeltem: leültem a konyhaasztalhoz, két karommal helyet csináltam, lapoztam egyet füzetemben, s felírtam: MOST! Akkor hátrarúgtam a széket, hajamat összefogtam, leakasztottam a spájzból a gumicsövet, amit régen beöntő készülékhez alkalmaztak, fogtam egy csavarhúzó, hónom alá kaptam egy üres borosüveget, s lesiettem az utcára. Egy ideig bókásztam a parkoló autók között, majd egyikről lefeszítettem a tanksapkát, a gumicső egyik végét a tartályba belecsúsztattam, másik végébe jól beleszívtam, belenyomtam az üvegbe. Amikor tele lett, visszaosontam a lakásba, felrántottam a szekrényajtót, kiesett belőle egy otffelejtett férfi atlétatrikó, ezt kettéhasítottam, egyik darabjának végét belegyömöszöltem a palack torkába, másik végét igyekeztem meggyújtani.

FÉRFI. *Lentről, rémülten.* Mit csinál! Eszébe ne jusson!

NŐ. *Magát nem zavartatva.* Nem jól fogott tüzet a rongy, várni kellett, míg megszívja magát, akkor már nagyon is jól égett, nem sok gondolkodási idő maradt, hamar el kellett hajítani. A tükörbe kívántam vágni, de örültem, hogy a gangról eltaláltam a konyhakövet. *Lángok csapnak fel.*

TŰZOLTÓ. *(Az ügyeletes) berohan.* Művésznő, erről nem volt szó!

NŐ. Maga ne beszéljen, maga oltson.

TŰZOLTÓ. *Leteszi a poroltót, leül.* Nem oltok. Mit képzelnek maguk!

RENDEZŐ. *(Az igazi) beront.* Mi folyik itt! Mindenki megbolondult? *Felkapja a poroltót, eloltja a tüzet, kikiabál.* Kellékes! *Kellékes (a valódi) be.* Mondja, maga hóhér, hogy került benzin a palackba?

KELLÉKES. Nem tudom, kérem. Én mindent az utasításoknak megfelelően készítettem elő.

RENDEZŐ. *Szemével idegesen keresi a nőt. Te... Kimondja a színésznő keresztnevét, fenyegető éllel.*

A nő oda se hederít, a férfi mellett ül, hetykén vállon bokszolja.

NŐ. Na?

A rendező sebbel-lobbal ki.

RENDEZŐ. Ezt nem fogjátok velem még egyszer eljátszani, most mondom: utolsó előadás! *(Elismerem, utóbbi mondat olcsó poén, bár később értelmet nyer, nyugodtan hagyják ki.)*

IX. JELENET

FÉRFI. Csak azt ne mondja, hogy ezt súgták a fülébe ölben üléskor.

NŐ. És ha igen?

FÉRFI. *Legyint, hirtelen akar valamit mondani, de nem jön a szó a szájára, bosszankodik, hátra szól. Súgó!*

Súgó a lehető legfeltűnésmentesebben odaoson a férfihez, valamit fülébe súg.

FÉRFI. Persze! A gyengítőszer!

Súgó ki, a színpadon 6-8 futódresszes versenyző melegít, a férfi (átöltöznie nem szükséges) mögöttük leül a földre, arcát kezébe temeti. A versenyzők felsorakoznak szabályos startpozícióban, startpisztoly pukkan, elindul a mezőny. Néhány méter megtétele után helyben futva küzdenek. A férfi feltápászkodik, fájós fejét lapogatja, majd vontatott futással utánuk ered. Beéri őket, együtt fut velük, míg elege nem lesz a lökdösődésből, az izzadságbúzból, a tömegből. Szabadkozó mosollyal otthagyja őket, magányosan ér célba.

Ismét a székben.

FÉRFI. Életem nagy álma volt ez a száz méter, régóta készülök rá. Most mégis remegő térdel megyek a starthoz, fájok, émelygek. A startpisztoly pukkanására fölkelek. Ahogy állok fölfele, a fejem hasogat. A huszadik méternél azt hiszem, elájulok. A táv felénél beérem a mezőnyt, kicsit lassítok, mert félek, hogy nem bírja a szívem. De a hetvenedik méternél már elviselhetetlen a légkör: fújtatás, zihálás, lökdösődés, izzadságbúz. Meg a tömeg. Tömegiszonyom van. Volt is, lesz is. Szabadkozva otthagynom őket. Magányosan érek a célba. Az eredmény ellen óvást emel az összes versenyző, a szakági szövetség és a nemzetközi komité. Meg is fosztanak az első helytől: gyengítőszerrel találnak a véremlen. Plusz, eltiltanak a versenyzéstől sportszerűtlen viselkedés miatt. Hiába mondom, hogy csak azért vettem be azt a nyavalyás szerrel, mert nem szeretem a feltűnést. Félttem, hogy a szer nélkül felrepülök a levegőbe, s nem találok majd alkalmas helyet a leszálláshoz, a tömeg miatt, meg aztán ellenfeleimet sem akartam porig alázni.

X. JELENET

NŐ. Rendben, emeli a tétet, maga a kártyás, megadom.

FÉRFI. Félreért. Pusztán ábrázolni óhajtottam egyfajta érzést.

NŐ. A maga óhajtásai engem meggyötörnek, én nem ellenfélként jöttem. *Sír.*

FÉRFI. Kérem ne sírjon, nem állhatom a női sírást.

NŐ. Akkor sírok, amikor akarok. Amúgy a férfisírás nem bántja?

FÉRFI. Az egy életben egyszer, ha van.

NŐ. Lássuk!

Felmennek a színpadra, szemben állva hergelik egymást.

NŐ. Sírjál!

FÉRFI. Sírjál te, ha annyira akarsz!

NŐ. Sírjál!

FÉRFI. Sírjál!

Addig-addig mondogatják, amíg mindkettejük szeméből patakszik a könny. Szemüket törölgetve, nevetgélve ülnek a helyükre.

FÉRFI. Kegyed tán csak nem színésznő?

NŐ. Uraságod tán csak nem színész?

(Idáig a jelenet felcserélendő bármely olyan szerepjátékkal, helyzetgyakorlattal, ami a szereplőknek színinövendék korukból eszükbe jut, s kellemesen idézi vissza pályakezdésüket.)

FÉRFI. Velem történt színinövendék koromban, maga még meg sem született, próbára érkeztem. *Felmegy a színpadra, fején hetykén félrevágott kalap, fütyörészve lépked. Szemben feltűnik egy öregúr (átszalad a színpad másik oldalára, lekapja fejéről a kalapot), csokornyakkendőben, hajtókéjén szegfű, kezében bot, azzal koppant. Fiatalember, mit képzelsz, hol van? (Visszaszalad a másik oldalra, bot, szegfű, csokornyakkendő le, kalap fel.) Miért, hol, (pimaszul) hogy tetszik érteni a művész úrnak? (Kalap le, összes többi fel, visszaszaladás.) Színpadon, tudatlan ifjú barátom, színpadon! Itt nekem ne fütyörésszen, azonnal vegye le azt a kalapot! A templomban is kalapban fütyörésszen? Az istenfáját az ilyen nyikhajoknak! *Visszaül a nő mellé.* Megsértődtem, ahelyett, hogy kezet csókoltam volna neki, mai napig éget a szégyen. Akkoriban ilyesmi előfordult. Ma már nem. *Legyint.**

XI. JELENET

NŐ. Lekéstük a vacsorát.

FÉRFI. Nézzünk be, hátha hagytak valamit.

Hosszú asztal, pompás vacsora romjaival, körbe járnak, csipegetnek a maradékból.

FÉRFI. *Elismerően.* Innen már csak a kővendég hiányzik!

NŐ. Lehet, hogy itt volt, de sietett, s magával vitte a házigazdát is. Miféle lötty ez?

FÉRFI. Fecskefészekleves. Bukéját madár nyála adja. *A nő undorodva kiköpi.* Tudja, hogy e köpet ára a fészekszedő havi jussa, mindennap mászik mióta nősült, tizenkét év, ez 4383 fészek, kevesen érik meg az ötezret, előbb lezuhannak a sziklafalról. Ahogy mondom, a bukét madárnyál s a bambuszlétráról leszédülő sikolya adja.

NŐ. Ha maga ebben leli örömét, hát tessék. *Beleharap egy tányéron hagyott bélszínszeletbe, nyammogva kezdi.* Kobémarha. Naponta dögönyözik, paskolják, masszírozzák, boldogan kell élnie, halnia, akkor jó a húsa. Ezzel, itt a tányéron, elsőre nem sikerült, nagyszerű bikaborjú volt, a csorda éke, de mikor érte ment a bikagondozó, szagot fogott, ezek szagról érzik az érzelmet, márpedig a gondozó gondolkodását gyászgondolatok uralták, tehát megtiporta, ezután három hétig kellett még dögönyözni, paskolni, masszírozni, mire boldogsághormonjai újrakelevenedtek, akkor álmában lepték meg, finom.

FÉRFI. *Levest mer.* Majomvelőleves.

NŐ. Feladom, nyert!

FÉRFI. Ne rémüldezzön, nem az. Aranypettyes húsleves karfiollal, sárgarépával, zellerrel, cérnametéllel, velőscsonttal. *Leül, szalvétát köt. (Latinovits modorában.)* Szóval a majomvelőleves. Élőmajom frissen bezúzott koponyájából a velőt az esetleges csontszilánkokat elkerülve kikanalazza...

NŐ. *Felkap a tálról egy osztrigát, szétnyitja, szeme elé tartja. (A férfi Latinovits-modorát parodizálva.)* Osztriga! Pici szíve zakatol, a dobbanások által keltett hullámok keltik bukéját, ha utolsó szívdobbanását kivárja, kesernyés lesz! S hogy el ne feledjem, a menüt cibetkává zárja. *Kitölt a férfinék.* Macskaszar a bukkkéja!

Visszatérnek a helyükre.

FÉRFI. Most, hogy mindketten éhen maradtunk, jöjjön a szellemi táplálék.

XII. JELENET

FÉRFI. Volt egyszer egy orosz, bizonyos Vasziljev, aki rövid kis könyvben felfedte a telepátia féltve őrzött titkát. Ki is nyírták ezért a kommunisták. *Összeráncolja homlokát.* Vagy mégsem? Lehet, épp ellenkezőleg, Lenin-rendet kapott. A lényeg, hogy a telepátiában nincs semmi hókuszpókusz, nem kell hozzá domináns személyiség, akaraterő, élénk képzelettel bárki képes rá. Egyszerűen elképzeld egy jelenetet. Válasszon valakit.

A nő szemügyre veszi a közelben ülőket, tekintetét (nem vakító) reflektor követi.

NŐ. Megvan!

A reflektor megállapodik a kiválasztott nézőn.

FÉRFI. Alaposan nézze meg. Jegyezze meg arcát, testtartását, ruházatát a legapróbb részletekig. Most csukja be a szemét. Lazítson, engedje el magát teljesen és képzelje maga elé az illetőt. Képzeld el, mintha filmen látná, hogy ez az ember tesz néhány egyszerű, nem szokatlan, de mégis megjegyezhető mozdulatot. Amikor véget ér a film, kinyithatja a szemét.

Egy perc csend. A férfi megnyugtató mosolyt küld a kipécézett néző felé.

Vége felpattan a nő szeme, a nézőre irányuló reflektor kihuny.

NŐ. Szájához kapta a kezét?

FÉRFI. Éppenséggel megtette.

NŐ. Háromszor?

FÉRFI. Sajnos csak kétszer.

NŐ. Háromszor kellett volna!

FÉRFI. Úgy látszik, elképzelt filmje nem volt elég élethű. Gyakorolnia kell még.

(Az elképzelt mozdulat és a párbeszéd természetesen minden előadáson más-más.)

XIII. JELENET

FÉRFI. Mindig vonzott a kaland, a nagyszerű, a hősi.

A színpadon postahivatal, a férfi kezében telefonszámlával sorban áll. Hirtelen rablók elevenednek, álarcosan, fegyveresen, egyikük a levegőbe lő „Mindenki a földre!” A férfi ott terem, az egyik kezéből kirúgja a fegyvert, a másikat karate ütéssel intézi el. Mosolyogva hordozza körbe tekintetét.

FÉRFI. Keljetek fel és adjatok hálát Istennek, a veszély elmúlt!

NŐ. *Postáskisasszonyként az ablak mögül.* Mi tetszik, kérem, érthetően beszéljen, még sokan állnak sorba.

Helyükre mennek.

NŐ. Mondja, miért rejtőzködik? *A férfi tiltakozni készül, a nő leinti.* Mindent kitalál, csak hogy ne kelljen önmagáról beszélnie. Ki maga?

FÉRFI. Ha én azt tudnám! Ezer arcban százezer dolog történt velem, döntéseim, cselekedeteim száma ezerszer százezer, s mindezt kívülről néztem. Arról, hogy mindeközben hol voltam ÉN, halvány fogalmam sincs. Úgy éltem le az életem, mint aki a „másik oldalról” figyeli önmagát, sokszor önmagán csodálkozva; mit csinál ez az ember! – hát ilyesmi.

A nő megpaskolja a férfi kezét, gyöngéden húzza maga után.

NŐ. Menjünk, itt az ideje a kuplénak. *(Miközben felmennek a színpadra.)* Tudna engem szeretni?

FÉRFI. Hiszen éppen ettől félek.

I. FELVONÁSVÉG

A színpadon ócska pianínó (a kellékest se vesszük meg az örömtől, ilyen hamar talál), a hangszer kezelője kipüföl nyolc taktus bevezetőt a szöveghez illő ritmusban – ti-ti-ti-ti-tá-tá-tá-szün-tá-szün –, kupléhoz illő tempóban, a férfi és a nő harsányan rákezdik, énekelni nem tudó színészek módján (félíg éneklük, félíg recitálják, az énekszólam hiányosságait játékkal pótolják, bőségesen).

EGYÜTT. Híre van a Calvadosnak,
Attól olyan jókat tosznak
FÉRFI. Gyere ki a kertbe Erzs, uccu, gyereket nevelni
NŐ. Nem megyek én azértse, Nietzsche aki megértse
FÉRFI. Gyere be a házba Mária, csontos pizzát eszünk máma
NŐ. Nem lehet, hát nem érted, csont nélkül is lemérted?
FÉRFI. *(allargando)* Értem. *(a tempo)* Mértem egyszer-kétszer, betekertem steril gézzel, tánc!

Refr.: Híre van a... (accelerando, a tánc elemei felölelik a kuplé-kor legismertebb lépéseit, mozdulatait).

A táncból kimerülten roskadnak székükre, zihálnak, a nő lassacskán összeszedi magát, megindul kifelé, a nézőtér megvilágosodik, az esetleges tapsot a nő szájára szorított ujjával fojtja vissza, megérinti az elbóbiskoló férfi vállát.

NŐ. Jöjjön, szünet!

*Ennek megerősítésére felhangzik a bevezetőből ismert zene.**

(Ha a két felvonást egyben játsszák, ami könnyen megeshet sőt valószínű, hiszen a darab időtartama kb. egy felvonásnyi – a tiszta szöveg folyamatos elmondása egy óra –, akkor is kell a két felvonás közé valami szüneteszerű, de legjobb az igazi szünet. A rendezőnek jusson eszébe a nők igénye egy csokoládés bonbonra, a férfiak prosztatagondja, nem szólva a dohányzókra, tehát röpké szünetért esedezik: a szerző. Amennyiben kérésem nem talál meghallgatásra – sajnos erre minden esély megvan –, úgy következzenek a)

SZÜNET

A színpadon a két színész öltözőjének mása, ide vonul vissza a nő és a férfi, ugyanazt teszik, mint amit a színpad mögött tennének a szünetben. A nézőtéri világítás marad, de az ajtókat nem nyitják ki, jelezve, hogy akinek nagyon kell, az kimehet. Hamarosan megszólal a csengő, kezdődhet a

* [A hanglemezen: Kyrie.](#)

II. FELVONÁS

(A felvonásban megsaporodnak a hosszabb jelenetek, a szigorú szerkezet, a ritmus lazul, az instrukciók szegényesednek, ám a cselekmény fonala vastagszik; a szereplők lassan felismerik a másikban a maguk vágyát a boldogságra. A darab a felvonásvégig a színészek kezébe csúszik át.)

XIV. JELENET

A nő a színpadon hajladozik fenyőként, a nézőknek magyaráz.

NŐ. Vékonyka vagyok, sudár, családi vonás, égfelé törekszünk, közelségünk nem zavar, megnyugtat, alkalmazkodni tudunk, alsó ágat hamar hajítunk, másik fölé ágat nem terjesztünk. Váratlanul jött borostyán.

A férfi a „borostyánra” összerezzen, felsiet a színpadra, a nő lába elé fekszik.

NŐ. Mindünk közül engem választott, lábomat markolta s karolta, följebb s följebb, bizsergett, ebből tudtam meg, férfiborostyán és nőfenyő vagyunk, apáim, anyáim, fi és nő testvéreim hiába intettek, két év múlva magam nyújtottam alsó ágam kapaszkodóul s vártam a beölelő gyönyört, következő évben fölért, csúcsomat kacsával csókolta, nekem már jó volt, közöltem is, nekem már jó volt, úgy látszik neki még nem, hát hagytam, éreztem szomjamat, jeleztem, nem érdekelte, szorított, fájt, fölajdultam, nem eresztett, kiszorította belőlem az utolsó vizet. Nem haragszom.

Eldőlnek, helyet cserélnek. A férfi terebélyes cseresznyefaként veti meg a lábát, a nő az eget kémleli. Tízéves forma gyermek lép be ünneplő ruhában, előre áll, meghajol, „színészesen” szaval, gesztikulál.

GYERMEK. A seregélytojó már tízéves múlt, sereghajtóként kullog a többiek után a levegőben. *Mutatja.* A fiatalabb csapattársak nem sokat hagynak neki, végre megpillant egy gyönyörű szem cseresznyét, leszakajtja, csőrében dédelgeti sokáig. *Mutatja.* Már a harmadik falu fölött járnak, amikor a gyümölcs bőrét óvatosan repeszi, dús zamatát bódultan szippantja, közben az örömnótát dúdolja, ami a családban torokról torokra jár, még Mozarttól tanulta valamelyik őse. *Dúdolja.* Lassan nyomkodja szét a gyümölcs belét, szétárad, fölujjong benne az élet. Hetykén köpi ki a magot. *Kiköpi.* Sebes szárnycsapásokkal tör az élre, már majdnem eléri az utolsókat, amikor szíve megfagy, lebukik a szántóföldre. *Lebukik a földre.* A seregélyhorda egykedvűn repül tova. *Ha fiú, meghajol, ha leány, pukedlizik, kivárja a tapsot, utoljára meghajol, kiszalad.*

FÉRFI. Egy gyereknek ilyenkor már ágyban a helye!

NŐ. Hiszen maga harangozta be!

FÉRFI. Mit harangoztam?

NŐ. A tapsjelenetet a mellékszereplőnek. Ha más mondja a seregélyt, eszük ágában se lett volna tapsolni.

A férfi visszaáll a cseresznyefa pózba, a gyermekhez hasonlóan mutatja a fa mozdulatait, magyaráz, a nő pantomimszerűen vesz részt a történésekben.

FÉRFI. A mag jó földbe hull, hamar pattan, gyökérékét ereszt, életerős hajtása kunkorodik a fényes égre, félévesen félméter, lefele is, egyévesen egyméter, háromévesen három (huszonöt szem termés), húszévesen húszméter, ágain száz kiló a gyümölcs súlya, a szomszéd fák nem állják a versenyt, félrehajolnak a fölismert nagyság előtt. Ha seregély raj húz el fölötte, utánuk fordul „Melyikőtök az én anyám?” Nyár végén kiadósabb széllel megrázhatja magát, alatta gumicsizmás emberek hajlongnak a cefrébevalóért, igyatok egészségemre, susogja, leveleit egyesével hullatja, kitől-kitől külön-külön elköszön, ásít, magára húzza a ködpaplant. Áprilisban megébred, körülnéz, koronáját csóválja, a dió derékba, az alma gyökerestől, micsoda tél lehetett, ágait számlálja, itt még volt egy, de most munkára fel! A hajszalgyökerek nekifeszülnek, szivattyúznak, mozdul a keringés, a rügyek kibújnak, ő mondja, nyugi, áprilisi fagy jöhet, de azok nem hallgatnak az öregre, nem akarnak, nem bírnak nem kibújni, felük el is pusztul a hajnali fagytól. Ő a maradék megszeppent rügyet buzdítja, ne keseregjete, tessék dolgozni! Miután a legduzzogósabb is munkához lát, visszagondol, hanyadik virágzás elé is néz, számolgat, harminc, dehogy, akkor került ide a mogyorófa, negyven, á, akkor már rég állt a ház, ötven, száz, még több?

A faszobrász minden évben ekkortájt jön ellenőrizni, hajt-e még. *Jön.* A vázlatok már rég megvannak, Petőfi lesz vagy Kossuth, egészalakos.

Ő készül az ünnepélyre, megint pompás lesz, csak az ágvégekkel van kis gond, az apró szépséghibát az összkép feledteti. Előadás indul, emberek ébredésére időzít, körülállják, csodálják, más utcákból is idegyűlnek, az áhítatot csak fényképezőgép-kattogás törli, valaki fojtott hangon telefonál „gyere azonnal, ilyet még nem láttál”.

Maga sem érti a szerencsétlenséget, legalább annyira meglepi mint közönségét, szélcsend, előtte nem érzett semmi különöset, csak a hirtelen roppanás, riadalom, a leszakadt oldalág alól embert húznak félre, ezen az ágán csüngött régóta a gyerekek hintája, nem érti.

Következő évben kevesebb virágot hoz, kerüli a föltűnést, a faszobrász elégedett pillantást vet. Ötévre rá jött megroppanása, baloldali nagyága egyszerűen elhasadt, csendes idő, mint legutóbb, egyszer csak érzi, nem bírja tartani, le fog zuhanni, növényerejét összeszedi, irányítani, irányítani, ember nincs, hálísten, szomszéd ház teteje, hajaj, tavaly cserepezték, biztosítás nincsen, nagyot ránt reccsenő ágán, a kerítés kisebbik baj, de mégsem elegáns, elzuhan a hatalmas ág, emberek rémülten kapják oda fejüket, a kerítést vékonyka hajtás cirógatja, maga harmada a kerítés mentében, mintegy illedelmesen hever. A faszobrász szájaszélit nyalja, a gazda szól, becsületes fa, ha kidől, megkaphatja.

Onnantól nem hajtott, gyökere csapjait elzárta, készült a nagyszerű halálra. Jött vihar jött szélvész, bogarak árja, lábon száradt el a kor fája!

Ismét a helyükön.

NŐ. Nem gondoltam magáról, hogy szentimentális. Boldog állat, növény megvult, ember is lesz?

FÉRFI. *Kiemeli megmacskásodott lábát a terpeszből, elindulnak lefelé.* Magácskán is múlik.

NŐ. Téved. Csak magán múlik.

XV. JELENET

FÉRFI. *Jegyzetéből feltekintve.* Emberfüggő lett a rózsza! Ha jön, formás fejét feléje fordítja, tekintet eteti, pillantás pirítja. Meghallgatja?

NŐ. Nem! Nem leszek többé se növény, se állat. Találkoztam olyannal, aki embernek nézett. Egyszer megszólított egy festő. *A színpadra mennek.*

FÉRFI. Megfesthetem?

NŐ. *Bizalmatlanul végigméri.* Aktként biztosan nem.

FÉRFI. Portréra gondoltam.

A színpad átalakul műteremmé, a nő karosszékekben ül ölbe tett kézzel, a férfi a festőállvány mögül nézi. Időnként odalép a nőhöz, megigazít egy hajtincset, a ruhán egy redőt. Az alkonyt a világítás jelzi, felkerekednek, elbúcsúznak, sötét, majd napfelkelte, üdvözlik egymást, a nő beül a karosszékekbe, a férfi a festőállvány mögül nézi. Így megy nap nap után, a sokadik napon megszólal a nő.

NŐ. Megnézhetem?

FÉRFI. Kérem. *Megmutatja az üres vásznat.*

NŐ. *Odaszalad, átöleli a férfit, vállán zokog.* Engem így még nem szeretett senki. *A férfi lesegíti a színpadról a szipákoló nőt.*

XVI. JELENET

FÉRFI. Kávézunk?

NŐ. Örömmel.

Egy néző videokamerát kap elő, bekapcsolja.

FÉRFI. Lehet itt videózni? *A videós bólogat, a férfi fejcsóválva végigsétál a nézőtéren, kiszól az előcsarnokba. Két kávét kérünk, az egyiket tejszínnel! Visszasétál.*

NŐ. Honnan tudta?

FÉRFI. Mit honnan?

NŐ. A tejszínt.

FÉRFI. Lássuk csak, titokban követtem egy kávéházig és az ablakon át meglestem. Nem. Felhívtam telefonon a kedves fiát amerikai otthonában és kifaggattam a család kávézási szokásai felől. Mégsem. Előadás előtt átkutattam öltözőjét, és a szemetesben üres tejszínes flakonokat találtam. Dehogy! Tejszínfoltot láttam a szája fölött, most is ott van.

A nő zsebkendőt kap elő, megnyalazza, vadul törölget.

NŐ. Ott van még?

FÉRFI. Már nincs, eltűnt.

NŐ. Ugye nem viccel velem?

Megérkezik a büfésnő a kávékkal.

BÜFÉSNŐ. Hétszázhatvan *(ill. a büfé árainak megfelelő)* lesz.

FÉRFI. *Kotorászik, átnyújt egy ezrest. (Remélhetőleg elég...)* A többit tartsa meg.

BÜFÉSNŐ. Köszönöm. *El.*

FÉRFI. *Megkóstolja kávéját.* Ez a kávécserje boldog babot nevelt.

NŐ. *Belemártja ujját a tejszínbe, lenyalja.* Ez a tehénke ellenben szomorkodott a fejéskor, mert gazdasszonyának kiújult a reumája és azóta durván rángatja a tőgyét! Mondja, nem unja a hangulatjelentéseket az állat- és növényvilágból?

FÉRFI. *Felnevet.* Megint ott a folt!

Sminkes be, egy pamaccsal letörli a foltot, tükröt tart a nő elé, a nő bólint, sminkes ki, a férfi fogja a tálcát a csészékkal, kifelé indul.

FÉRFI. Várjon meg odafent!

A videós kirohan, a férfi a büfé, a nő a színpad irányában el.

XVII. JELENET

(A jelenet kisebb technikai bravúrt igényel: az előző jelenet felvételét kell azonnal levétíteni. A színészi-rendezői bravúr is elkel: a jelenet hossza szinte másodpercre meg kell egyezzen az előzőével.)

A színpad egyik oldala színházi páholyként berendezve, itt ül a nő, a színpad mögötti „színpadon” az iménti jelenet zajlik kivetítve, tompa színekkel, némán. A férfi besurran a páholyba, leül, a nő körülszimatolja.

NŐ. Leheljen rám!

FÉRFI. Jó, hát legurítottam egy felest.

NŐ. Egyet?

FÉRFI. Na jó, kettőt.

NŐ. Így lehet magában megbízni? Megmondom, utálok a piát, a piásokat.

FÉRFI. Kár. Mondjon egyetlen költőt, író, zeneszerzőt, festőt, aki nem ivott. Nem tud.

Mondok én: Bachról el tudom képzelni, bár nincs rá adat. *Böfög.*

NŐ. De kérem!

FÉRFI. Bocsánat, nem készakarva történt, gyomrom csakúgy mint prosztatám, már nem a régi, most például ki kell mennem.

NŐ. Sört is ivott? Ide vissza ne jöjjön!

FÉRFI. *Feláll, kissé tántorogva kezet csókol.* Örülök, hogy megismerhettem.

NŐ. Üljön vissza!

FÉRFI. Nagyon haragszik?

NŐ. Nagyon.

Figyelik a kivetítőn zajló jelenetet, amikor véget ér, hátramennek, beállnak a („Megint ott a folt!” mondatnál) kimerevített kép elé, meghajolnak, klasszikus tapsrend, de végig hátul, a vetítévászon előtt maradnak.

Függöny, hangos átrendezés, függöny előtt.

NŐ. Nem akarom többé látni. Ne kerüljön többé a szemem elé!

A férfi sarkon fordul, kimegy.

NŐ. *Megszeppen.* Nem. Nem is így volt. Színház után hazavittem, odahaza lefektettem a díványra, cipőit lehúzogattam, őt betakargattam, reggel kávéval ébresztgettem: édesem emeljed hunyt pilládat s halld e madárzengzetet! Ím kies ligetünk magába fogad s bőségit ontja reánk. *Visszatér szokott fészkére, a férfi közelít.*

FÉRFI. Szabad?

NŐ. Tessék.

XVIII. JELENET

A színpadon lépcső vezet felfelé, nem látni a végét.

FÉRFI. *Aggódva.* Oda?

NŐ. *Bizonytalan, szemével a rendezőt keresi, nem leli.* Oda. Majd segíték.

Elindulnak, fellépnek az első lépcsőfokra.

FÉRFI. *Fúj egyet.* Tudja, mi az a lépcsőima? Engem kitanítottak ministránsnak, a bemutatkozásra soha nem került sor. *A nő a nyitó jelenetben megismert zene témáját dúdolja, la-la-lázza.* Úgy van! ezzel kezdődik. *Fellép a következő lépcsőfokra.*

NŐ. *Kísérem.*

FÉRFI. *Az jó lesz, ez is benne van. Szinte felfut 2-3 lépcsőfokon, a nő alig győzi követni.* Gradus, kisbogaram, ad parnassum!

(A többi lépcsőfok kitalálása a rendezőre, a színészekre vár. Eszükbe juthat kilátó, piramis, világítótorony, főlépcső, cselédlépcső, padláslépcső, Spanyol-lépcső, tyúk- és macskalépcső, lépcsőpihenő, titkos lépcső, mozgólépcső, vízlépcső, Fred Astaire, lépcsőjárás, lépcsőmászás, lépcsőzés, lépcsőn üldögélés, lépcsőzetes béremelés, lépcsőházi gondolat, és sok más.)

Mire felérnek, a férfi feje már nem látszik, a nő két kézzel támasztja, tolja a férfit.

NŐ. *Ne nézzen vissza!*

FÉRFI. *Még hogy én, én ne nézzek vissza?*

(Az itt következő történést a szereplők oldják meg saját fizikai, lelki állóképességük szerint, a lényeg, hogy mindketten épségben leérjenek. Legszebb lenne, ha lecsúsznának a korláton.)

Amint leérnek, a színpad elsötétül, ők maradnak.

XIX. JELENET

*(A jelenetet a darab időtartamának fele és kétharmada közé szerencsés időzíteni, egészen pontosan: összidő*0.618 percre.) Szokatlanul erős fény borítja be a teljes színpadot, a nő és a férfi a középtől (rendezői) jobbra, a közép és kétharmad között (egészen pontosan színpad széle*0.618 m)* állnak egymásnak háttal, hátuk összeér.*

FÉRFI. Szaval.

Ismered-e a citromok honát?
Narancs tüzel sötétlő lombon át,
A kék egek halk fuvallata kél,
Nem rezdül meg a mirtusz, a babér.
Csak dél felé!
Te ismered!

Szerelmesem, odamennék veled.**

NŐ. Szaval.

Tudod a hont, a citrom szép honát,
Hol sárga narancs gyúl a lombon át,
Hol kék egekről szellő lágyan ér,
Mírthus lehel s magaslik a babér?
Tudod e hont?
Azt keresem!
Oh oda vígy magaddal, kedvesem!***

Ölelik, csókolják egymást, csak éppen egymásnak háttal; furcsa pantomim. Hátukat összetámasztva lassan lecsúsznak a padlóra, lábukat szétvetik, fejük előre bukik, rongybabák módjára.

NŐ. Akarom. Nem lehet. Órültség.

FÉRFI. Akarom. Nem lehet. Késő.

Hirtelen felállnak, közömbösen mennek helyükre. (A színpadvilágítás marad.)

FÉRFI. A Goethe! Az tudott élni! Ha elunta a miniszterséget, leruccant Itáliába, szobalányokkal vakartatni a hátát.

NŐ. *Körmét nézegeti.* Hátát karistolni magam is kész lennék. *Telefonját tapogatja.* Last minute, Velence, Róma, Nápoly?

FÉRFI. Nem mi sorsunk. Mi még tudjuk, meddig a színész s mettől magunk!

NŐ. Biztos maga abban?

Mögöttük a függöny összecsapódik.

FÉRFI. *Hátrakapja a fejét.* Mi volt ez! *Ügyelő! Ügyelő be.*

ÜGYELŐ. Kérem, nekem be van írva, függöny. Tessék megnézni. *Mutatja.*

FÉRFI. Hát ne legyen! Ugyanis színpadra óhajtok lépni!

Ügyelő ki, függöny fel.

FÉRFI. *A nőre mordul.* Jön, marad?

A nő engedelmesen követi, állnak az üres színpadon, a nő várakozásteljesen tekint a férfire, kínos csend.

NŐ. *Megérinti a férfi vállát.* Jól van, jöjjön. *Óvatosan letámoogatja, visszaülnek, mögöttük összecsapódik a függöny.*

* Ez csak a szerző aranymetszés-hóbortja, nem szükséges figyelembe venni.

** Goethe: Mignon (Vas István fordítása)

*** Goethe: Mignon (Dóczi Lajos fordítása)

XX. JELENET

NŐ. Megkukult?

FÉRFI. Igen, azt hiszem. Az jutott eszembe, hogy ha az ember mindent elmond, amit tud, tudása javát akkor is magával viszi a sírba. Megkukultam. Bántani akar?

NŐ. Eszemben sincs. Megtanítja a pezsgőbontást?

FÉRFI. Nem bánom, nem nőnek való, de legalább felismeri majd a pancsereket.

A színpadon kis asztalon, tálcán pezsgőspoharak, szalvéta, mellette állványon, jeges vödörben egy palack pezsgő, a férfi kiemeli, forgatja, kedvetlenül hámozza a nyakat fedő sztaniolt.

FÉRFI. *Felháborodva.* Kellé... *Legyint, kikiált.* Ancika! *(Ill. a titkárnő valódi keresztneve)* titkárnő be. Legyen olyan jó, dülja fel a repi készletet és hozzon egy palack rendes pezsgőt.

TITKÁRNŐ. De az igazgató úr szigorúan...

FÉRFI. Mondja, hogy ezzel mentjük meg éppen az előadást.

TITKÁRNŐ. Melyik pezsgő a „rendes”?

FÉRFI. Azok közül mind. *Titkárnő el, utána szól.* Szárazat. *Rápillant a nőre.* Félszárazat, az van az oldalára írva, hogy *(betűszerint mondja)* d-e-m-i s-e-c.

NŐ. Boltban honnan lehet tudni, melyik a rendes?

FÉRFI. Drága. *Mutatja a palackot.* Látja, műanyagdugós, méltatlan a kibontásra. Amíg meghozzák az italt, elmondom, a pohárköszöntőt mondó férfiszemély, aki persze nem azonos a pezsgőbontóval, a koccintás előtt legalább negyedórával értesüljön feladatáról, legyen ideje felkészülni. A társalgásba merült vendégek mintegy észrevétlenül, egy körbe terelődnek, az ünnepeltet a szintén erre az alkalomra kiszemelt beszélgetőpartner úgy vezeti, hogy a pezsgőnyitáskor egy lépéssel a kör közepére kerülhessen. Végre! Sokáig keresgél, lássuk! *Átveszi a titkárnőtől a palackot, szeme elé tartja, titkárnő el.* Ejha! Kik járhatnak ide! *Beteszi a jeges vödörbe.* Felkészült?

NŐ. *Lelkes.* Kezddhetjük!

FÉRFI. Legelőbb a poharakat rendezi össze a tálcán, mind egymáshoz érjen. Mondom, rendezgeti! Jut eszembe, nem mindegy, hány vendéggel számolunk, egy deci pezsgőnél kevesebb hab nélkül! nem juthat egy pohárba, tehát ha nyolc főnél akár csak kettővel népesebb a vendégsereg, több palackot kell bontani, értelemszerűen több palacknyitogató megbízásával.

NŐ. Ha ebben a tempóban folytatja, hazamegy a közönség.

FÉRFI. Lehet, de akkor a bűdös életben nem tudják meg, hogyan kell egy pezsgőt kibontani.

NŐ. Hátha nem is érdekli őket.

FÉRFI. *Bizonytalan.* Hagyjam abba?

NŐ. Ne. Nekem mondja, engem érdekel.

FÉRFI. Szóval, fogja a szalvétát, mondom, a szalvétát! a palack nyaka köré tekeri, a vége bele ne lógjon a jeges vízbe! bal keze ujjjaival körülfonja a nyakat, kiemeli a fenséges italt. Meg ne rázza! Hallja! Uborkafára felkapaszkodott kispolgárok, iskolázatlan autóversenyzők szokása, prolitempó. Most az üveget úgy irányozza, hogy félresikerült nyitás esetén a dugó se embert, se csillárt ne találhasson. Lefejti az ezüstpapírt, alaposan, ne kandikáljon ki rojtos, tépett szél, apró galacsinná gyúri, tálca szélére teszi. Megfogja a dugószorító drótháló alsó hurkát, lassan kihajlítja, drótcsavarmányon teker egy félfordulatot kifelé, szeme az üveg nyaka és a dugó pereme közti résre tapad. A hurkon aprót teker, s még aprót s figyel, negyedik-ötödik tekerésre a rés mintha tágulna, kicsit vár, még egy negyednyi tekerés, lassan megindul a dugó, koncentrálni, amint a rés a két millimétert eléri, kettő, nem több! jobbjával elkapja a dugót az öt fogva tartó dróthálával együtt, egy csavarintással kirántja, durranás, ömlik a pezsgő, mindenki tapsol, ballal töltöget, míg jobbal a dugót a drótfonattal feltűnésmentesen a tálca szélére helyezi.

FÉRFI. Ne a kelyhet fogja, lefolytja a koccintás csengését, ha ingatagnak érzi kezében a poharat, kisujjával a talp alatt megtámaszthatja.

Beállnak a vendégkörbe, a férfi torkát köszörüli, poharát emeli, ekkor előlép a nő.

NŐ. Tisztelt ünneplők, kedves barátaink! A dilettáns keresi a kalandot, a profi elfogadja. A kalandvágyó a kaland végét is vágyja, sőt leginkább azt, számára az örömet valójában a kaland megúsása jelenti. Ma egy igazi, egy vérbeli kalandort köszöntünk, aki nem keres, hanem elfogad. *A férfi felé emeli poharát.* A kérdés most ez: akarunk-e, merünk-e erre vállalkozni? Van-e bátorságunk „ráhasalni a kegyelemre” vagy inkább heverészünk az önmegvalósítás művirágos mezején. Ha ezt választjuk, tudnunk kell, hogy ezzel vágyainkat is korlátok közé szorítjuk, mert önmagunkat legfeljebb tyúktolvajként tudjuk megvalósítani. Ha ez kevés, ha úgy gondoljuk, hogy életünk célja túlmutat a tyúktolvajláson, akkor rá kell lépni a keskeny pallóra. Találkozott valaki olyan emberrel, aki azt mondta: „Nem akarok boldog lenni”? Én nem. Mégis úgy látszik, csupa ilyen szaladgál a Földgolyón. Boldogságot elvető boldogságkunyeralók, éhhaláltól szorongatott terített asztal mellett ülők, az ingyen valódi helyett drága bővlit keresők. Az ember paraszti ésszel azt gondolná, hogy a szabad akarat értelme a jó és a rossz közötti választás lehetősége. Erre mit tesz az ember? A rosszat nem kéri, de a jót sem! Ez Ádámmal és Évához képest visszafejlődés. Ádámban és Évában még volt becsvágy, akarták a magast, a messzit, a szélest, a hosszút. Tőlünk ugyan ott himbálózhatna a tudás fáján a gyümölcs, amíg el nem fonnyad. *Liheg. A férfi szólna, leinti.* Ám dicsérni jöttünk, nem temetni. Köszöntsük születésnaposunkat, a férfiút, kire hősként emlékeznek majd az utókor, s tetteit színpadokról zengik. *A férfi értetlenül nyújtogatja nyakát, a nő kezében a pohárral körbetáncolja a vendégeket, mindenkivel koccint, énekel.* (A lépcsőn eldúdolt éneket, telt hangon – itt eszébe juthat a Traviata „brindisi” jelenete.) A férfihez táncol, kiveszi kezéből a poharat, sajátjával együtt átadja a legközelebbi vendégnek, az alig győzi megtartani két kézzel a három poharat, megfogja a férfi két kezét. Mehetünk?*

FÉRFI. *Hagyja magát vezetni.* Most kvittek vagyunk?

* Lásd a [2. kottamellékletet](#).

XXI. JELENET

FÉRFI. Mire volt jó ez a nagyjelenet?

NŐ. Hadd emlékeztessenem, színházban vagyunk.

FÉRFI. És miért Ádámtól és Évától?

NŐ. Mert ott az eleje.

FÉRFI. Hát a bátor kalandort honnan szedte?

NŐ. Csak úgy eszembe jutott.

FÉRFI. *Feláll, odébb sétál, monologizál.*

- Miért hazudik a nő?

- Igaz-e, hogy a nő mind hazudik?

- Bizony, igaz.

- Mindegyik, kivétel nélkül?

- Úgy, úgy.

- Baj ez?

- Nem baj.

- Miért?

- Azért, mert így van rendjén.

- Férfi nem hazudik?

- De igen.

- Mi a különbség?

- Rengeteg. A férfi magának hazudik, a nő másnak.

- De miért hazudik a nő?

- Egyedül semmit sem tud. Mindent tud, ami szükséges az élethez, ám egyedül semmit sem tud. Ez az ellentét hazugsággal oldható fel. Ezért. A nő hazugsága egy lábon áll, az igazság lábán: értem hazudik. Ezért van rendjén.

XXII. JELENET

XIX. század végi vonatkupé, a nő és férfi egymással szemben ülnek, az ablak mögött díszletmunkások húzzák az elsuhanó tájat, valaki egy muzeális készülékből füstpamacsokat pumpál, a zongorista a már ismert darabot játssza, két jeleneten át ismételve, halkán, mérsékelt tempóban, érzelmesen, kerülve a táncos karaktert.*

FÉRFI. Aki képes a szerelemre, ölésre is képes. Szerelem és gyilkolás: az emberi élet csúcának és mélységének hatalmas összefonódása. Ölés és ölelés. Ez a mi nagyszerű szabadságunk: eldönthetjük, szeressünk vagy gyűlöljünk. Esetleg – ha nem ismerjük föl időben a kettő közötti különbséget – mindkettőt egyszerre.

NŐ. *Szerepéből kilépve.* Te, ez a Karennyina Anna!

FÉRFI. Egy frászt. Még ha Tolsztoj lenne, akkor sem a Karennyina, hanem a Kreutzer szonáta, de nem Tolsztoj. Én írtam.

NŐ. Akkor mi ez a vonatodsi?

FÉRFI. Csak úgy eszembe jutott, magának is „csak úgy” eszébe szoktak jutni dolgok.

NŐ. Megkérdezhetem, hová zakatol a sihuhu? Lepsény, Balmazújváros, London, Párizs?

FÉRFI. Kérem, maga nem... maga nem akarja észrevenni a lényegét.

NŐ. Kérem, én a magam részéről maradnék az ölelésnél.

FÉRFI. Jól teszi.

NŐ. Mikor?

FÉRFI. Mit mikor?

NŐ. Na mit? Vajon mit?

FÉRFI. Félreért engem.

NŐ. Ezek szerint az ölés pártján áll?

FÉRFI. Mondom, hogy félreért, számomra a nő képzelet játéka, ábránd, kitaláció.

NŐ. S ha a képzeletbeli szív forró vért lököd kitalált erekbe (*magához húzza a férfi kezét*), miáltal az eleven bőr kipirul?

Sötét.

* [1. kottamelléklet.](#)

XXIII. JELENET

Fény. A férfi visszaül a szemközti ülésre.

FÉRFI. A vonat egyébként Piliscsabára megy.

NŐ. Mi van ott?

FÉRFI. Mint mindenütt másutt: születés és halál. Tudta, hogy a kettő ugyanaz?

NŐ. Eleddig nem.

FÉRFI. Érezzük, itt az idő, indulni kell. Nekifeszítjük magunkat az addig ismert világ falának, lendületet veszünk, elrugaszkodunk. Kéz nyúl felénk, gyöngéden húz a más világ felé, mi magunk is igyekezünk oda. Amint kicsusszanunk világunkból, hatalmas, addig elképzelhetetlen fényesség vesz minket körül, meg óvó pillantások: itt várnak ránk. Egy nyisszantás, kiszakadó lélegzet, és ami van, volt. Felsírunk. Megszületünk/meghalunk.

NŐ. Nem rossz. Az első, ami tetszik.

FÉRFI. Igazán kedves.

Jegyszedő a nézőtéren keresztül be, tányérsapkát tesz a fejére, kis kolompot rázva átvonul, mint kalauz.

KALAUZ. Solymár állomás következik! Solymár állomás következik!

NŐ. Én már annyit csalódtam. Még egyet nem bírnék ki. *Szünetet tart. Dehogynem!*

Kibírnám. Mi mindent kibírunk. Arra vagyunk teremtve. Arra vagyunk szánva. *A férfi átül a nő mellé, az vállára hajtja a fejét.* Kislánykoromban sokszor álmodtam, hogy sietek haza, félek, hogy mire hazaérek, elmennek otthonról, végül már lélekszakadva rohanok.

FÉRFI. Otthon találta őket?

NŐ. Nem tudom. Itt mindig véget ért az álom. Máskor meg megyek, csak megyek, előttem a szüleim, egyre távolodnak, soha nem érem őket utol. Ilyenkor nem sietek, csak nézem, ahogy távolodnak. Meg amikor fenn felejtenek a vonaton. Akkor sem aggódom. *(A férfi lohol a vonat után, a nő fenn a vonaton, egykedvűen szopja az ujját.)*

FÉRFI. Várjon, engem egyszer tényleg ott felejtettek. Apám felpattant egy a resti oldalának támasztott biciklire, úgy érte utol a vicinálist a következő állomáson.

NŐ. Aztán anyu vagy apu halálát nézem, pontosabban magamat nézem, amint az a valaki, aki én vagyok, anyja vagy apja halálát nézi. De legjobb, amikor lebegek! Nem repülök, csak a föld felett tizenöt-húsz centivel lebegek. Mindenki engem bámul, meg akarom tanítani nekik, nézzétek, milyen egyszerű, próbálgatják, de senkinek sem sikerül.

Bealkonyul, holdvilágos éjszaka, a háttérben irreálisan nagy telihold világít, a nő lábait felhúzva fekszik az ülésen, a vonatfülke ablakában a férfi tűnik fel, fehér lovon vágat a vonat mellett, palástját lobogtatja a kézzel tekert szélgép. A nő felriad, az ablakhoz lép. A férfi leszáll lováról, átsétál a fülkébe, meghajtja magát.

NŐ. Köszönöm. *Két oldalról megcsókolja a férfi arcát.* Ez szép volt magától.

FÉRFI. Igyekszik az ember.

KALAUZ. Pilisvörösvár következik, Pilisvörösvár!

NŐ. Volt már szerelmes?

FÉRFI. Én állandóan szerelmes vagyok.

NŐ. Úgy értem, igazi nőbe, igazából.

FÉRFI. *Zavarban.* Hát, úgy, lehet, hogy még nem. *Csend.* Leszállunk!

KALAUZ. *Immár sapka és kolomp nélkül, jegyszedővé visszavedletten siet a nézőtéri bejárat felé.* Piliscsaba! Piliscsaba következik!

XXIV. JELENET

Visszatérnek színpad előtti fészkükbe, integetnek a távolodó vonat után.

NŐ. Ugye nem akar filozofálgatni, anekdotázgatni, elérzékenyülten nosztalgiázni, hogy ne mondjam, nyavalyogni?

FÉRFI. Távol álljon tőlem. Pusztán kérdeznék valamit megérkezésünk örömére, tisztában van az IQ és EQ fogalmával? Egyik az értelmi, másik az érzelmi intelligenciát méri, a kettő adja ki a teljes embert, mármint én ismerek nem egyet, akinek íkúja felső határértéket ver, míg ékúja mínusz tartományban mozog; megkérdezik tőle, Arisztotelész 501. sora hogyan szól görögül, latinul, angolul, s mondja, míg ha elé állítanak egy embert, azt mondja: ez mi? Megérkezésünkről csak annyit, hogy én itt...

NŐ. Állj! Most ígérte meg. Maga mindig mismásol. Arra feleljen, valójában ki maga?

FÉRFI. Ha én azt tudnám...

NŐ. Ezt már mondta. *Felpattan, szinte sikoltja.* Kihez van szerencsém, kicsoda maga, a valóságot akarom hallani!

XXV-XXVI. JELENET
(A katarzis helye)

(Ebben a jelenetben áll a darab címének kulcsa: ezt csak egyszer lehet eljátszani, mármint hitelesen. Abban az esetben, ha a két színész nem vállalkozik ilyen mértékű kitárulkozásra, – amit én mélységesen megértek – felejtsék el ezt a jelenetet.)

A férfi átváltozik, átváltozik azzá, aki ő maga. Vesz egy nagy levegőt és elmondja. Elmondja, hogy ő, aki ezt a szerepet itt eljátszotta, valójában kicsoda. Keresetlen őszinteséggel, következményekkel nem számolva, a szintiszta igazságot. Most a nő ugyanígy. Áll a két ember a közönség előtt csupaszon, kiszolgáltatottan, és talán megkönnyebbülten is.

Érdemes-e, kell-e, lehet-e folytatni a darabot, az itt a kérdés. Ha a folytatás mellett döntenek, úgy vissza kell bújniuk a „színészbőrbe” és ha testileg-lelkileg bírják, rendelkezésükre áll a finálé. Ha a befejezés mellett döntenek, vessenek véget a darabnak, oldják meg, nem lesz nehéz, hiszen ez azt jelenti, hogy a jelenet megismételhetetlen; utolsó előadás. Ezt az előadás adott pillanatában döntsék el, a rendező számára is szolgáljunk meglepetéssel.

Ha emellett döntenek, akkor

VÉGE

Ha nem (talán majd egy másik alkalommal – ha lesz), akkor lapozzanak:

XXV-XXVI. JELENET

FÉRFI. Kérdezte, voltam-e szerelmes. Akkor nem tudtam jó választ adni, most rájöttem, miért; rossz volt a kérdésfeltevés. Én a nőbe nem szerelmes vagyok. Az állatok, megfigyelhette, akkor párzanak, amikor utódot hozhatnak a világra, a természet fejedelme azonban akkor, amikor kellemes neki. S ezt szerelemnek mondja! Én a nőért rajongok. Rákérdezhet megint az egy, hús-vér nőre, nevezheti ideának, eszménynek, egyik sem igaz, pontosabban mindkettő. Azért a nőért rajongok, akit minden nőben felfedezek, szépben, csúnyában, öregben, fiatalban, okosban, butában.

NŐ. Maga egy donzsuán!

FÉRFI. Bizonyos értelemben. Apró különbség: Don Juané az érzékiség, enyém az eszményítés zsenialitása. A rajongás közös. Elhanyagolható különbség: Don Juanban volt bátorság.

NŐ. Megkérdezhetem, mi az, amit az eszményiből bennem meglátott?

FÉRFI. Félreért. A női eszmény nem patikamérlegen kimért tulajdonságok összegyűrése, hanem maga a nő, ha úgy tetszik, a nőiség, az „örök nőiség”, amint a vén kujon, Goethe mondja. Ez teljes egészében, minden nőben hiánytalanul megvan.

NŐ. Ettől a felismeréstől a nő is boldog lesz, vagy csak a férfi? Érdekli, mit gondol erről a nő? Horribile dictu, mit gondol a nő a férfiről? Nem, látom, nem érdekli, s megbocsásson, szerintem nem is értené.

FÉRFI. E beszélgetést túlságosan kihegyeztük e témára, ha javasolhatom, váltsunk.

NŐ. Úgy van! Ott tartottunk, ki maga?

FÉRFI. Mint a pók, magam előtt öklendeztem életem fonalát.

NŐ. Nem voltam pók, nem volt fonalam. Én a hálóba gabalyodott boldogtalan légy voltam. Lehet, találkoztunk, mikor nedvemet szürcsölte, csak akkor még nem volt rögeszméje a boldog állat. De az is lehet, verébfióka voltam, s komizságból rontottam szét hálóját. Netán, Isten ments, tollseprű, dolgos háziasszony kezében, ez esetben elnézést.

FÉRFI. Nem volt háló, nem szőttem. Fonalamat előreköptem, messzire, magasra, azon másztam végig s újra köptem. Mindig magam voltam, fonalamon lógtam, s másztam, míg nyálam elapadt, fonalam végét elértem.

NŐ. S ha gyűjtene nyálat! Rövid köpésre elegendőt. Őrizném, gondoznám, fonalát halálig vigyáznám.

FÉRFI. Maga nagyon jó hozzám. Ha ilyen nővel üldögélhetnék lugasban, tornácon, kispadon, domboldalon, buckás mezőn, panelkanapén, járdakövön, sziklaormon, villamoson, ágy szélén színházi kacatok között! *Fejét a nő ölébe hajtja.* Engem így még nem szeretett senki.

NŐ. Ez az én szövegem, maga nyálat gyűjtsön.

A férfi feláll, a színpad felé fordul, szájából fonalat ereszt, egyre hosszabbat, míg a fonál vége eltűnik a sötét színpadon. (Nem cirkuszi trükkre gondolok, egyszerű, „szobaszínházi” megoldás tökéletesen megfelel.) A férfi és nő valamilyen kíméletes mutatvánnyal a fonálon felkapaszkodnak a színpadra, elnyeli őket a sötét.

II. FELVONÁSVÉG

A színpadon félhomály, megvetett ág, benne a férfi, nyakig betakarózva, a nő kombinére vetkezik, bebújik a férfi mellé, a színpad illedelmesen elsötétül.

NŐ. Nem ölelsz meg?

FÉRFI. Mondtam már, kérem, engem a nő mint fikció...

NŐ. Add ide a kis fikciót, lássam, fikciósodik-e!

Neszezés, motozás, kisvártatva bölény, farkas, kakadu, páva, oroszlán, vércse, saskeselyű, s az összes többi valaha élt hangos állat módjára kurjongatnak, majd csend.

Sokára letámolyognak, bezuhannak a székbe, a nő nagyon lassan szedi össze magát, lélegzetét, haját, ruháját rendezzi, feláll, menni készül, az előző felvonásvégből megismert mozdulatával nyúl a bóbiskoló férfi vállához, kezét visszkapja, majd még egyszer és harmadszor is. Az idevaló színészi instrukciót a kolléga már elég jól megírta: „Könnye se perdül, jajja se hallik, csak odakap, hol fészkel az agy!”

(A közönség a kísérőzene Kyrie és Offertoire tételeinek hangjaira távozik. Az elöl ülők a merev férfit és a megmerevedett nőt kerülgetve, a hátrébb ülők vissza-visszatekintgetve hagyják el a nézőteret.)***

VÉGE

* [Lemezen: kyrie_offertoire.mp3](#)

** Nyugi, csak egy fantáziakép, jól néznénk ki, ha pont a nézőnek íránk elő, mit tegyen.